

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščeźerni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedźela Łátare.

Rom. 5, 1—6.

Prawy sczinjeny ja budu
Dje wschej' šwojej' sašlužby;
Bóh je hnadny tajkom' ludu,
Kiž šu wulzy hrěšchnizy,
Kiž pak tola šwoje hrěchi
Snaja a jim njejšu šměchi,
Ale psches tej' wěry mój.
Njeknu šwětej dobru nój.

Nasche Bože šłowo pokasuje nam krašnosć wěry. Pohladajmy na nju, hdźž šlyšchimy:

1. Wěra čini tebje praweho psched Bohom.

2. Wěra podawa tebi měr a pokoj š Bohom.

1. Psches wěru budže hrěšchnik prawy sczinjeny psched Bohom. Ó krašne šłowo! Hdźž wonkach w naturje wscho šo wožiwja, wješeli a šraduje šo nascha wutroba. Wjele bóle pak šo my wješelimy, hdźž nam Bože šłowo abo katechizmuš abo nasche šwědomnje pschitwoła: ty šy prawy sczinjeny psched Bohom psches wěru do nascheho Knjesa Jesom Khrysta. Ty šy prawy psched Bohom, niz psched ludźimi, prawy a čisty a špodobny psched Božim woblicžom.

Ale kaš budžeš ty čisty psched woczomaj šwojeho Boha? Budže tón štary hrěch na jene dobo š wutroby přecž wsaty? Ně, to šo nještanje. Ale wěrne wostanje to šłowo: nascha prawdosć psched Bohom ničzo njeplaczi. Wty šami šwoju wutrobu njemožemy psched šwjatym Bohom

wuczišćicž. Ale Bohu budž džak, kiž je nam drubi pucž k naschej šbóžnosći pokasał psches wěru do nascheho Knjesa Jesom Khrysta. Šchtož my šami dokonjeć njemožachmy, to je nasch Šbóžnik ša naš dokonjał; šchtož my šami njemožachmy šebi sašlužicž, to je nasch Šbóžnik nam droho wukupił a darik. Šchtož bychmy šami šarunacž a šaplaczič dyrbjeli, to je šaplacził ša naš Šsyn Boži. Jesuš Khrystuš je naš wušwobodžil wot wschitkich naschich hrěchow, a psches nascheho lubeho Šbóžnika šmy prawi psched Božim šwjatym woblicžom.

2. Wěra podawa pokoj do twojeje wutroby, kaš šwj. Pawoł praji: dha mamy pokoj š Bohom psches nascheho Knjesa Jesom Khrysta. Hdže dha je pokoj š Bohom? Hdže móžesh jón namakač? Tam šnano, hdžež šo prózuj, šakon teho Knjesa dopjelnicž? Abó hdžež šle šwědomnje čłowjeka wobšoržuje, abó tam, hdžež hrěch wutrobu wobčežja, hdžež Boži hněw na wutrobje leži — tam měr Boži a pokoj š Bohom njeje.

Abó namaka šo tam pokoj š Bohom, hdžež čłowjek jenož na šwoje dobre šutki šo špusčežja? Ně, tam wón njeje. — A džěczi tuteho šwěta, kiž šo ša tym Knjesom njepraščuja a na wěčnosć a na pošledny šud šo nje-dopomnja, měr a pokoj š Bohom nimaju.

Hdžež ty jenož pohladash, šteji hrěch mješ Bohom a čłowjekom. A hdžež hrěch čłowjeka wot Boha džěli, tam měr a pokoj njeje. Šenož tam, hdžež je šo hrěch precž wsak, tam tež Bóh šwoje džěczi šašo lubuje, a čłowjek móže šwojeho Boha lubowacž, kaš šwojeho Wótza, a móže

Božeje hnady a luboscje so troschtowacz. Haj, to je mër, to je pokoj i Bohom, wo kotrymž swj. Pawol praji: dofelž smy prawi sczinjeni psched Bohom, dha mamy pokoj psches nascheho Anjesa Jesom Khrysta. Jenož hdžež Khrystuž je, tam je wodacze hrěchow, a hdžež wodacze hrěchow je, tam je tež mër a pokoj i Bohom. Dha pytaj tež ty pokoj pod kschizom teho Anjesa, so by tež ty we wërje to słowo swojeho Ebóžnika słyschal: tebi su twoje hrěchi wodate; potom tež do twojeje wutrobny tón prawy Boži mër saczehnje a mër a radoscž a wješele budže knjezicž w twojej wutrobje tu czašnje a junu tam wěcžnje.

Luby Wótče, ty by slubil,
Schtož b'dže wëricž do kónza
A je hrěcham knještmo rubil,
So tón sbóžnosčž namaša.
Ach, dha dai, so moja króna
Pola Jesuřowoh' tróna
Tež so swěcži, hdžž ja mru
A tak wjeř'ly k tebi du.

Samjen.

Njejsy ty jedny wot Jeho wuczobnikow?

San. 18, 25.

(Kwant.)

Braj, njejsy wuczobnik ty Jeho?
Njejs' sahe k sebi swjasal cze,
A njeje srudžbu ducha tw'eho
Czi wsał a pschitrył hrěschenje?
Haj, prjedy tamnych sahorjena
Bě sahe twoja wutroba.
A wëry dla bě hódny mjena:
Ssy Petr, staka zyrkwina.

Braj, njejsy wuczobnik ty Jeho?
Njeběšče roshněwalo cze,
So i pscheczělstwa tu bratrowskeho
Niz jedyn pomhacž nochzysche?
Ty pak by k pomozny Som' postal
We sahodže Gethsemane,
Hacž by tež pominanje dostal;
Anjes tola swëru spósnal je.

Braj, njejsy wuczobnik ty Jeho?
Wšchal Anjesa rěcž tež rěcžisč ty.
Drje swjecžisčje su słowa Jeho
Hacž twoje, ty džě hrěchnik by.
Slej, bratřja, nje-pscheczěljo snaja
Cze wschitny hnydom na rěcži,
Sa Galilejskoh' tebje maja,
Wšchal twój hlóš tebje pscheradži.

Braj, njejsy wuczobnik ty Jeho? —
Psched služomnej pak stróžisč so,
Duž do stracha ty njesbóžneho
Sšo podasch, Anjesa saprëjo.
D Petrje, kiž masch luboscž, wëru,
Kak słaby by a njemóžny,
Směch swěta tebi rubi swëru
A twoje sbože, — wbohi ty!

Braj, njejsy wuczobnik ty Jeho? —
To by, hacž sam tež njeměnisč.
Na tebje hlada woło Jeho,
Duž psched nim nětk so rosrudžisč.
D Jeho mife pohladanje
Cze wabi pytacž komorku,
Hdžež sjewi twoje sychowanje
Sas' wëru: Smil so nade mnu!

Braj, njejsy wuczobnik ty Jeho? —
D Schiman Petrje, hotuj so!
Hlaj, na ranje dnja jutrowneho
Czi pschekrařnjeny bliži so
A setrëje czi slyšy twoje,
Cze kšewi jeho wodacze;
Ssy jako Jeho a masch swoje
Sas' prawo, — prjedy shubjene.

Suriy Brósk.

Pod kschizom.

Pucžowar, po dróhy duzy, sašlyšcha se wby, psched sobu ležajeje, rjane harmoniske synki swonow klincžecž a tehobla swoje kroczele pospěšesche, so by zyrkej dozpił, dofelž běšche teho mënjenja, so směje so tam Boža služba. Tola runje jako wón k zyrkwinyh durjam dóndže, džěl wjeřnjawanow i njeje wustupi. Dždženiška Boža služba, kotraž so w póstny czař wotbhwajšche, běšche hižom skóncžena.

Ludžo wotřal džěchu; tón pucžowar pak stejo wosta a swuju kědžbliwoscž skózi na wulku drjewjanu Božu martru, kotraž bě na wyškofej pohrjebnisčezowej muri směščena a se schlitnej třěschu wobarnowana. Wón sebi klobuk scžeže a swuju hłowu poshili. Wokolo njeho tajka cziřchina knježesche, jako by zyla wjeř wotemrjeta byla. A jeho duschu swjatocžna nutrnoscž sapšhija, kaž by so jej spožčilo, so sa malo wokomikow tam podacž, hdžež Jesuřowoh kschiz něhdy woprawdže stejesche, a pod kschiz stupicž, jako by to w tamnych swjatyh hodžinach bylo, hdžež Boži Ssyn něhdy woprawdže na drjewje wiřasche. Semu pak běšche, kaž by wón se swojim Ebóžnikom zyle sam byl. Wón swojej wocži posběže a cžitasche, schtož bě pod snamjenjom napiřane: „Wam wschitkim praju, kiž wy nimo džecze, hladajcze tola a wopomněcze, hacž so žana boloscž runa mojej boloscži, kotraž je mje potrjehčila!“

„Kak cžežko“, pucžowar pomyšli, „nješe hižom nanowšta wutroba i hrěchom jenicžkeho nje poradženeho džěscža! A schtó, Anježe Jesu, licži te tyřazy shubjeny hynow a džowkow, kotrychž hrěchi ty nješesč a kiž wutrobu łamaju! Moja boloscž je ta, so tebi hišcže tak sdala steju a so ma moja wëra tak malo žiwjenja. Haj, chzu-li sprawny bycž, dyrbju prajicž: Tale boloscž nad mojej křudobu je dženkja to jenicžke, schtož móžu czi bycž a pschinjesč.“

F.

Domjaza nutrnoscž.

Kwař běšche byl; a nasajtra, prjedy hacž hošcžo wotjědžechu, jich kwařny nan hišcže ras wokolo sebjje šhromadži a krotku nutrnoscž wotdžerža. Pschi tym wón tež w modlitwje swojich lubych hošcži sa jich dompučž Anjesowemu schlitnej a žohnowanju porucži. Jeho wutrobne słowa hluboki a wubudžazy sacžisčjež na wschě dusche cžinjachu; a po skóncženju nutrnoscže mlody muž k hospodarjej pschistupi a so jeho woprašča, hacž wón kóžde ranje tajke natwarjenje wotmëwa.

„Kóžde ranje!“ tón dostojny muž se swěwkom rjekny; „a schtož

nam sa džen wošebje na wutrobje leži, fo temu Rnjeſej kóždy kóčz i modlitwu pschednoſchuje. Kſchefeſzijanſke žiwjenje dyrbi fo hajicž, hewaſ ſahinje. Dyrbiſch fo tudy na ſemi ſwucžowacž, i tym Rnjeſom wobkhadžecž, hewaſ tónle wobkhad junu po tuthm čaſu tež mécž njeſmėſch. Za nimo teho kóžde ranje hiſchcže žyle ſa ſebje ſameho wyſchſchimėſchniſku modlitwu, ſana 17. ſtam, čžitam.

„Kóžde ranje?“ fo tón mlody muž wopraſcha, „njebywa Wam to po čaſu pschejednore?“

Duž tón druhi wotmolwi: „Se to runje taſ wjele potornoſcž kaž luboſcž, ſchtož mje i tutej modlitwje cžechnje. Talė modlitwa bu kaž w njebjeſach džeržana. Pſchi kóždej ſchtucžžy tejele modlitwy móžu myſlicž: Tute ſłowa ſu i ſeſuboweje najſnutſtniſcheje wutrobny pschisſchle, a wo nich wėm i wėſtoſcžu, fo ſu do Božeye wutrobny ſchle. Wiſchė tele ſłowa ſu hižom w njebyu byle a ſu hiſchcže w njebyu.“

Sernicžka wutrobny.

Jesu, miła ſernicžka,
Wiſcheho ſwėta jaſnota!
Roſſhwėcž naſchu wutrobu,
Saczėt hrėcha mrokotu.

Twój blyſchcž, kraſna ſernicžka,
Skóncžnu jaſnoſcž pscheſaba;
Twoje ſwėtko miſoſcže
Tyhaž ſkónžow njehaſnje.

Tvojich pruhow jaſnotu
Ma, ſchtóž khodži ſa tobu;
Nóž ty do dnja pschemėnjėſch,
Sbóžnu radoſcž wobradžeſch.

Twoje hnadne blyſchcženje
Troscht nam ſcžele w ſrudobje;
Symne hrėje wutrobny,
Duja horja wichory.

Duž, o rjana ſernicžka,
Wostañ naſcha ſwėtkina;
Njech tež ſwėcžisſch pohanam,
Bucz jim jaſniſch i njebjeſam!

K. A. Fiedleſ.

Nabožina w ſchuli.

Kſchefeſzijanſka ſchula naboženſtweje přenje město dawta; wona ſa nje najrjenisſche hodžiny ſchulſkeho dnja poſtaja. Naboženſtwe je to N ſchule. Wiſchetož mjese wschėmi wucženſkimi pschedmjetami kſchefeſzijanſtwe najwjažny cžechnidbnych elementow w ſebi njeſe; wono žykeho čžłowjeła ſapſchija, roſom wobohacžiwischi a roſjaſniwiſchi, wutrobu ſmėrowawischi a ſnadobriwiſchi, wolu wuſwjecžiwischi a poſhlniwiſchi. Wucžba w kſchefeſzijanſtweje, na prawe waſchnje wudžėlowana, dawta wsčėmu džėku w ſchuli, wucženju a wutnjenju, pschitaſowanju a poſkuchanju, tu prawu ſwjecžisnu a džeržliwoſcž; wona pschinjeſe wucžerja a wucžomža i ſebi do praweje pomėry, do teje pomėry, i kotrejež jeno móže wėrne žohnowanje ſa wobeju wukhadžecž; wona pschinjeſe wschėch do praweje pomėry i Bohu a wėcžnoſcži. To nje dawta fo wopikacž ani wjele mjenje wukladowacž, ale to dawta fo naſhonicž, kaſ pomėra džėcža i ſwojemu wucžerjej taſ žyle druha, wutrobniſcha, psches ſnapschecžnu luboſcž, dowėru a podatoſcž ſwjecžena

a wulžny wobſbožaza bywa, hdžž fo wucžer a džėcži jenaſ potřebni wokolo tón jedyn kſchiž ſhromadžuja, i tej jenej luboſcžu i temu lubowanemu, kotryž, i kſchiža dele pschezo hiſchcže wutrobny ſjednocžejo, tež do tajteje ſchule praji: Hlej, to ſu twoje džėcži, hlejcže, to je waſch nan. Hdžž je wón to prajił, a hdžž bu to roſymjene, tam reka: Hlej, tu je hėta Boža pola čžłowjekow! ſchula je fo ſčžinika ſwjaty templ, domiſna luboſcže.

Wiſchi roſwucžowanju w kſchefeſzijanſtweje ſchula na to džėka, fo by džėcžo to ſłowp, na kotrymž kſchefeſzijanſka žyrkej wotpoczjuje, tu wucžbu, kotruž wona ſe ſebje roſwiwa, a tón khėrluſch, w kotrymž je wona ſwoje najrjenisſche žiwjenje wuprajiła, doſahajžny ſnacž a i tym wschėm ſwojeho Boha a Sbóžnika wutrobny lubowacž, wscho njebójiſte waſchnje paſ dokladnje hidžicž nauwuſnyło, tež ſamohło, po ſkónčennych ſchulſkich lėtach te w kſchefeſzijanſkej žyrkwi fo poſticžowaze pomocne wėžy i poſhlnjenju wėry a pobožneho žiwjenja pschisſluſchnje wužiwacž. Sa tym ſteji ſchula we wucžbje a žiwjenju, ženje njeſabwyschi, fo maju fo wėžy wutrobny runje taſ wėcže i wutrobu dozpiwacž, kaž wėžy roſoma i roſomom. Schtóž fo na geometriju njeuſteji, tón žanemu džėcžu nėčajku geometriſku ſaſadu nje dopoſaže a byl-li wón hiſchcže fromniſchi; a ſchtóž žaneho kſchefeſzijanſtwa we wutrobje nima, tón jo žanemu džėcžu lube njeſčžini a byl-li wón hiſchcže mudriſchi. Wiſchcže ženje njeje žiwjenje wukhadžake ſe ſmjercže. Schtož ma psches wucžerja w džėcžu wožiwicž, to dyrbi najprijedy w nim žiwe bycž. Wėdomoſcž wo nėčajkimžtuli pschedmjercže a rėčženje wo nim njeje hiſchcže žiwjenje w tej wėžy. Kſchefeſzijanſtwe je pschede wschėm wėž wutrobny, wėž luboſcže. Luboſcž je žiwjenje. Naboženſke wėrnocže móže čžłowjek ſnacž a je hidžicž. Roſom drje je w tajkim padže wėrnocže wopſchijał, wutroba paſ ju njeje ſapſchijała. Hdžž taſ ſteji, ſchto je tam wot roſwucžowanja w nabožinje dočžakacž? Njemóžne tola niž! Ma wutrobu ſkuffowacž bjes wutrobny, i wutrobny dawacž, ſchtož njeje w nej — to paſ ſu njemóžne wėžy. Tyhažny džėłaju wschėdnje na tajkihle njemóžnoſcžach! (Wiſchichodnje dale.)

Pjata prošwa.

W ſchesty m lėstotku bėſche w Alexandriji pobožny biſkop i mjenom Jan žiwy, kotryž fo wo ſdžerženje mėra we ſwojej woſadže naležnje prózowasche a teho dla hadrije a ſwady wurunowacž pytaſche. W jeho woſadže paſ tež woſebny muž bydleſche, kiž wo wujednanju ničzo wjedžecž nochžysche, bėſche-li fo i nėkim ſwadžil. Duž jeho Jan ſobu do Božeho domu wjedžeſche a i nim tam wóſtje Rnjeſowu modlitwu ſpėwasche. Žako bėſchtaž fo ſłowa: „Wodaj nam naſche winy“ modliłoj, Jan womjelny a da tamnemu ſłowa: „Žako tež my wodawamy ſwojim winikam“ ſanemu prajič. „Wopomni tola“, Jan na to rjekny, „taſte ſtraſchne ſłowa ſy w tymle wofomiku wuprajił! Njepraji naſch Rnjeſ a Sbóžnik: Njewodacže-li wy ludžom jich hrėchi, dha wam tež njebyeſki Wótž waſche hrėchi njewoda?“ — Tele ſłowa hlubofi ſacžisſchcž na wutrobu tamneho woſebneho muža ſčžinichu. Se ſylſojtymaj wocžomaj wón žanej i nohomaj padže a fo i žyle wutrobu ſe ſwojim njeſchecželom wujedna.

F.

Khudy ſaſtupnik.

(Skónčženje.)

Wiſkar hiſchcže pschezo taſ ſaſuſkany psched ſarſkimi durjemi ſtejeſche a miniſtrowy liſt paſ na tu paſ na druhy ſtronu wobro-

czeſche. Na jene dobo ſo wón wobroczi a bjeſche, ſchtož móžeſche, ſo by t ſwojei mandželſkei a džeczom pſchichoł. Domach jeho wutrobnje a wjeſele witachu. Seho mandželſka ſo nad tym ſpodbizwaſche, ſo je ſo wón tał khetſje hižom ſaſo wrócził. Wón jim wupowjeda, ſchtož beſche w miniſtrowym hrodže widžał a ſlyſchal, a ſchtož je pſcheczelnj knjeſ ſ nim rěczal. Wupowjedawſchi, kał je ſo w rjanym woſu domoj wjeſł, ſkónčzi wón ſe ſłowami: „Tu, luba Hana, je liſt, kotryž je mi miniſter piſal. Mi ſo hłowa wjerči, a pſched woczomaj ſo mi wſcho muczi. Budž tał dobra a čitaj mi liſt, kiž nam ſnadž wſcho wujoſni.“ Wudra žónſka lěpje ſhuda, ſchto mohło w liſće ſtač, hač jeje mandželſki. Wona ſwoje džeczi a ſtareho nana ſawoła. Potom ſygl roſlama, liſt wotewri a čitaſche:

Wyſokodoſtojnj knježe, drohi, luby pſcheczelo!

„Wot koho liſt je?“ ſaſtróženj jeje mandželſki ſawoła; „miniſter tola ke mni ſhudemu mužej takle rěczecž njebudže?“ — „„To pſcheradžicž njeſmēm““, žona ſo poſmewajo wotmolwi. Na jene dobo ſo wona ſtróži, kótki liſt pſcheczitawſchi. A ſ tſchepje-tažym hłokoſom, ſe ſylſami we woczomaj wona nětko čitaſche:

Wyſokodoſtojnj knježe, drohi, luby pſcheczelo!

Š kótkimi ſłowami jeno čyžu Wam ſdželič, ſo ſym wupróſdnjenu ſaru we ſwojim hrabiniſtwje Wam pſchibudžil. Pſchichodne dny bebi wjeſele ſčinjju a Wam wopiſmo, na to ſo poczahujze, ſam pſchepodam. Tón Knjeſ budž ſ Wami, nadobny mužo! Wón Waſ žohnuj a poſtaj Waſ t žohnowanju ſa žyłu woſadu! Sa pał woſtanu wot nětk a ſtajnje

Waſch wěrnj pſcheczel

Walpole, hrabja ſ Rocheſter.

Lědma beſche žona doczitała, liſt ſ jeje ſ wjeſeloſčy tſchepje-tažej ručow wupadny. Wona pał ſwojemu mandželſtemu wołoło ſchije padny, a wobaj ſ radoſčy płaſaſta. Džeczi ſ wopředka ſpłóſchijje na ſtarſcheju hlabachy. Šhoniwſchi pał, ſchto je ſo ſtało, wyſtajo pó jſtwje wołoło ſtačachu. Starj ſchědžiwj nan pał ružy ſtykny a džeſche: „Džakujmy ſo temu Knjeſej, pſchetož wón je ſmilny a jeho dobrotu traje wěcznje! Šhwal teho Knjeſa, moja duſcha, a ſchtož we mni je, jeho ſwjate mjeno; ſhwal teho Knjeſa, moja duſcha, a njeſabudž, ſchtož je čzi dobrego činił!“ — „Šamjei! Šamjei!“ William Brown ſawoła a płačyžy ſwojemu ſtaremu nanej do ručow padže.

Naſajtra žyłe towařſtvo do miniſtroweho hrodu pſchidže. Wěſche to džewjecž woſobow: mužiſki, žónſka, ſchěſč džeczi a potuleny ſtarz. My wěmy, ſo je čjeſtnj wikař, kiž ſe ſwojei žyłej ſwójbu dže, dobročiwemu miniſtrej ſo džakowacž. Woni po ſchěrolich, pſchynnych ſthodach horje ſhwataju. Sedyn je ſlužobnikow, kotryž je hižom ſnaje, nuſ dže, jich miniſtrej pſchipowjedžicž, a na měſčje ſmėdža woni ſaſtupicž. Miniſter beſche wó jſtwje, hđež džėka ſamlutki. Wón pſchidhadžožym, kotyž jeho pokornje poſtrowjachu, pſcheczelnje napschecžo pſchidže. William Brown pał ſo hłuboko pſched ſwojim dobročelom pokloni a džeſche: „Excellenza, ſo nětkle džewjecž ſbožownych čłowjekow pſched wami ſteji, to je po Woſy Knjeſu Waſch nadobny ſtutł. Njeſazpivajcže naſcheho ſhudeho a ſnadneho džaka, kotryž džemy Wam wuprajicž!“

„„Mój drohi pſcheczelo!““ miniſter ſnapschecziwi a duchowneho radoſčiwje wołoſcha. „„Wy ſo mi džakujcže?““ wón potom dale džeſche. „„Njewěcže dha Wy, ſo mam ſo ja Wam džakowacž? Nadobny, kražny ſtutł, kotryž ſcže Wy dokonjał, je mje woprawdže woſchewil a mi derje činił. Wjele hižom budžiſche bylo, hdy budžiſčcže Wy bohacž byl a budžiſčcže wullu ſummu, wo kotrejž žadyn čłowjek njewjedžeſche, tola wróczo dał. So pał ſcže Wy, domach nuſu čerpy, pjenjeſy tola ſprawnje wotedał a ſo ani je-

neho ſkoteho ſa ſo a ſa ſwoje džeczi ſdžeržał njeſcže, to je, čehož dla dyrbju Waſ jako čjeſtneho muža lubowacž a ſo nad Wami ſpodbizwacž.““

Šmėrnje a ponižnje William Brown wotmolwi: „Excellenza, ja Waſcheje ſhwalby pſchijecž njemóžu. Šaſlužy ja teho dla hižom ſhwalbu, dokełž jebał a paduch njebeč? Njeſym nicžo dnyli hubjenty wotrocžł, kaž naſch Knjeſ a Šbóžnik praji, ſym jeno činił, ſchtož ſo mi ſlyſcheſche.“

„„Šaj, mój pſcheczelo!““ miniſter rjeſny, „„prawje macže. Wóh Waſ ſdžerž pſchi tajlich myſlach! Ša pał ſo temu Knjeſej džakuju, ſo je Waſ mi a mojim poddanam jako předarja ewangelija dał. Wy nam ſ Wožeji pomozu pučž t žiwjenju prawje poſaſacže a naſ po nim powjedžecže. A Wy, luba knjeni ſaračka““, wón pſcheczelnje ſo poſmewajo dale džeſche, „„Wy dyrbicže ſhonicž, ſo ja tež ſwojich dobrich pſcheczelow we woſadže mam, kotyž mi wſcho pſcheradža. Wěm, ſo ſo nadobnemu ſtutkei Šſwojeho mandželſkeho ſe žanym ſłowčkom pſchecziwjaja njeſcže, ale ſo ſcže jemu ſ žyłej wutrobu pſchihloſowala. Wudowa njebočicžkeho je ſpóſnala, kał njeſprawna je tehdy pſchecziwo Wam byla. Wona Waſ pſcheſe mnje proſhecž da, Wy chžyła tule papjeru na 10,000 marčow jako ſnamjo jeje džakownoſcže a poczeſčowanja wot njeje pſchijecž. Šeno bjecže, luba knjeni ſaračka““, wón pſcheczelnje proſcheſche, hdyž ſo ſaračka ſtrachocziwje wotwlatowaſche, „„Wy hižom budžecže tu mału ſummu tu a tam trjebacž móž.““ Potom pał miniſter t ſtaremu nanej Brownej ſtupi a jemu na ramjo plazajo rjeſny: „„Štary, čjeſčedostojnj knježe! Šchtož ma tajkeho hódneho ſhna kaž Wy, tón wěcže ſ čjeſčy a radoſčy, w ſchědžiwych wloſbach khdži. Wóh Waſ žohnuj!““ Pſcheczelnje džeczi majtajo ſo wón ſkónčnje ſ luboſčiwymi ſłowami ſ džakownej a ſbožownej ſwójbu roſžoňowa. Šo jeho pſchikaſni dyrbjachy ſo woni wſchitžy ſaſo do jeho kralowſkeho woſa, kiž hižom pſched durjemi čakaſche, ſeňdacž a wjeſele ſo ſraduju domoj jėdžechy.

Lědma do měſtačka ſaſo pſchidchidſchi, naſch nowy ſarač na měſčje t wudowje ſhwataſche, ſo by ſo we ſwojim a w žoninym mjenje ſa bohaty dar podžakował. Wón ſo ſtróži, hdyž wudowa wo žyłej wěžy nicžo njewjedžeſche, a ſkónčnje ſhuda, ſo drje miniſter tudy poſneje wěrnocže prajił njeje. Ša mam ſa to, jandželjo w njebeſach ſu pječa ſwoje wjeſele nad tym měli. William Brown beſche a woſta ſwěrnj ſarač ſwojeje woſady. Wože žohnowanje, měř a radoſč w jeho domje pſchibwachu. Šeho dobročel jemu čaſ žiwjenja ſwoju luboſč a pſchihloſocž wobkhowa. A hdyž wón ſtary a ſchědžiwj wumrje, płačachu pſchi jeho rowje pobožne, poradžene džeczi a džakowna woſada.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Na Budyſkim gymnajiju ſu wot 21 gymnajiſtow 19 wotkhadne pruhowanje wobſtali. Na Budyſkim ſeminaru ſu wſchitžy kandidatne pruhowanje wobſtali. Měſchčjanſka realna ſchula ſo jutry do wyſchſcheje realneje ſchule pſchetwori, a doſtanu wuczomžy, kiž ſu ju pſchethodžili, ſ tym tež prawo ſtudowanja na uniwerſicže.

— Šdnyž ſo čaſ konfirmazije bliži, my kótrw paczerſkich džeczi na to dopominamy, ſo nočžyli t ſeñſkim daram t poſlednjemu ſelenemu ſchtwórtkei tež ſa ſwoje mótki duchowny dar ſabecž pſchipołožicž — rjane natwarjaze ſerbiſke knihi, kotrež nam knihowne towařſtvo poſticžuje a kotrež pſcheſ knjeſow duchownych rad wobſtarane doſtanjecže.